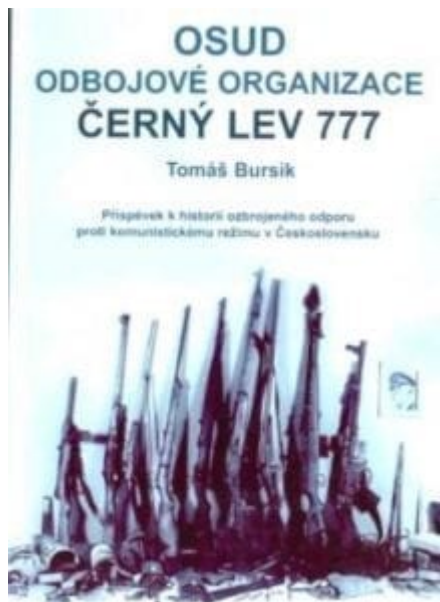

Člověk žijící v demo-liberálním systému je definován převážně jako „kupní síla“, čili reálný nebo potenciální (tj. představou spotřeby poháněný) *konzument*.

První fází vzdoru vůči systému je proto *přísný výběr* v oblasti reálné i potenciální spotřeby, která sahá za rámec „řádného života“ (ve smyslu výživy, hygieny a ošacení), tzn. standardu prostředí, v němž disident, popř. jeho rodina a blízcí žijí. Právě nadstandardní spotřebou, její mírou a podobou, se člověk-konzument určuje nejpodstatněji: jak vnitřně, tak vnějšně. Jako kritéria výběru nám poslouží vlastní slabosti a pak hodnoty, k nimž se vztahujeme. Silnější dokážou nejtvrději selekci uplatňovat i na poli svých slabostí, v ideálním případě až k jejich vyhlazení. Slabším, tzn. většině, nezbude než sem a tam ustoupit, slabosti se podvolit, aby udrželi frontu. **[1]**

Druhou fází vzdoru vůči systému je *životní styl*. Ten je v demo-liberálním systému opět určován převážně podobou a mírou spotřeby. Zvládneme-li proto první fázi přísného výběru, podmíníme tím přirozeně i svůj způsob žití. Disident ho staví co možná nejvíc na nehmotných hodnotách, podle své kultury a nátury: od posilování charakteru ve společnosti, posilování těla v přírodě přes různé ušlechtilé záliby **[2]** a „pomoc potřebným“ (z obého může vzniknout zárodek pospolitosti) až k prožitku klidu (kontemplace) či naopak nebezpečí (akce). Jediný „luxus“ (jedno z nejfrekventovanějších slov polistopadové manipulace!), který přitom opravdu potřebuje, je Čas: luxus tedy pojímá v původním smyslu jako „výjimečný způsob života“ oproti povšechně blahobytné prostřednosti, kterou diktují média.

Tím se z oblasti „nenápadného vzdoru“, který posilováním vůle vůči svodům „kapitálu“ zajišťuje minimum vlastní autonomie a kultury (chápané zde jako *styl*), posunujeme do třetí fáze: fáze „otevřeného odporu“, čili vstupování do sdíleného prostoru, které má různé podoby a různé stupně radikality. Povahy, které nechtějí jim nepřátelský systém jen snášet v dobrovolné izolaci, proti němu vystupují na poli:

- **dobývání „virtuálního prostoru“** (budování „ostrovů“ sběru a organizování vědomostí a znalostí: proti tabuizování a „tyranii prostřednosti“ ze strany mediálního mainstreamu a institucí, které jsou dozorovány liberály a neomarxisty; pro bitvu o kulturu a dějiny: za nápravu jimi zkreslovaných obrazů, za zpřítomňování etnického uvědomění a soudržnosti!);

- **dobývání „veřejného prostoru“** (nálepky, plakáty, letáky, graffiti a umělecké *intervence* všeho druhu, nejen vizuální, ale i zvukové, hmatatelné, akční; stanovení „ostrovů setkávání“ jako dočasně „svobodných zón“; pochody a „stopy v krajině“ = tam zanechávané znaky a artefakty; komunální politika: angažování se v místě bydliště, na pracovišti, ve škole; akce solidarity; demonstrace = hesla, vlajky, transparenty; pasivní či aktivní podpora protisystémových iniciativ, popř. i těch politických stran a subjektů, jejichž postavení, struktury a prostředků lze nějak vůči systému využít);

- **dobývání „životního prostoru“** (nemovitosti: budování „ostrovů“ na venkovských i městských pozemcích a parcelách podle kréda „můj dům, můj hrad“; usedlosti, hospodářství, dílny, sklady, obchody, restaurace, kluby, byty).

Cestu z ghetta, kam jsou jisté typy povah demo-liberálním systémem téměř mechanicky vyvrženy, lemují jak vidno již nutnost různě zvýšené hmotné *reprezentace*, **[3]** onen seburčující *nad-standard*. Přechod od „nenápadného vzdoru“ k „otevřenému odporu“ tedy vyžaduje oběť, kterou disident vždy přináší a platí svým luxusem: Časem.

V individualizované (rozuměj: do tisíců životních „pravd“ roztržštěné) společnosti je pochopitelně nejsnazší a nejspolehlivější začít zase jen u sebe: „*Lidé potřebují především vzor k následování a ten jim mohou poskytnout pouze osamocení jedinci.*“ (M. Dolejší). **[4]** To je způsob „vnější akce“, která neútočí, ale prostě nabízí alternativu, kterou *suverén* vytváří vlastní vůlí. Dojem přitom působí dřív než argument.

Psychologické předpoklady vnitřní akce

Předpokladem trvalého vzdoru je schopnost ztužení fluidního (=tekutého) já“, k němuž jsme všichni moderním, resp. postmoderním „vodnářským“ prostředím automaticky kondicionováni a které snadno podléhá různým „náladám“, co do nejtvrďší, nejpevnější *formy* (v tom určitě napomáhá alespoň i základní dodržování mediální hygieny). O *náladách* přece často rozhodují „pouhé“ *náhody* (stačí se třeba míň najíst nebo víc napít...), abychom se je naučili zvládat a ovládat, musejí proto jejich proměny podléhat naší stálé reflexi a kontrole. **[4b]** Pocity tu pro disidenta rozhodně nesmějí znamenat mnoho...

Úspěšné završení „vnitřní akce“ zároveň rozhodně není nutným předpokladem pro vedení otevřeného odporu, staví ho „jen“ na stabilnější základy. **[5]** Není možné podceňovat sílu premis systému, v němž jsme vyrůstali a v němž žijeme!

Minimální etika vnější akce

A) Kompromisy, kterým se nelze v praktické činnosti vyhnout, nesmějí zasáhnout a natrvalo

pošpinit ideál. Bez zašpiněných rukou se to ale zpravidla neobejde: „*Jediný způsob jak zůstat zcela čistý, je nežít.*“, říká jedna Drieuova postava (Le Chef).

B) Umět dohlédnout za hranice své sociální skupiny.

C) Naše vlastní porážky samo sebou neznamenaají nesmyslnost celé vzpoury.

Obecně platí, že je lepší vyhybat se prudkým změnám životního stylu a učit se postupně se svou „odlišností“ vůči (z/manipulované) většinové společnosti zacházet, i když zajisté existují i „dobře založené“ typy, které s ní po svém *prozření* umějí s/žít ihned.

Přímá akce

Navzdory tomu, co tvrdí liberální dogma, existují situace, v nichž *diskuze* není možná či nemá význam a jejich řešení přináší jen *decize* (Schmitt): tedy „přímá akce“. Provádějí ji výrazně motivovaní idealisté a/nebo disponovaní jedinci a jejich skupiny, přičemž vlohy lze částečně nahradit případným psychickým, fyzickým a znalostním výcvikem. **[6]** Po určení a sledování Nepřítele následuje Čin, který mnohdy může zpečetit vnitřní či vnější definitivní rozchod s konzumní společností...**[6b]**

*„Tvrdí se s oblibou, že akce je škůdcem myšlení a naopak. Jako každé oblíbené tvrzení je i toto poloviční lží. Ve skutečnosti je myšlení znamenitým sousem akce a velmi často jejím pomahačem tak jako akce je často pouhou realizací myšlenky.“*František Zavřel, Fortinbras

Poznámky:

1. Naprosto nekompromisní boj se svým založením končí zpravidla porážkou naší vůle a nezřídká naopak vyústí v expanzi a upevnění slabin našeho genetického založení v našem **společenském já**.

2. Pozor ale na rozličné druhy **sběratelství**, ať už jde o knihy, zbraně nebo cokoli jiného, které vždy hrozí budováním náhradních a falešných hierarchií. Ušlechtilými zálibami zde míníme obecně pěstění erudice, rétoriky, sebekritičnosti, mužnosti a kamarádství/ženskosti a přátelství apod.

3. *Neproduktivní* s/potřeba vojenské, politické, kulturní, ale i dobročinné (ve smyslu solidarismu, ne charity!) **reprezentace** je znakem každé aristokratické vrstvy. V ideálním případě ji jednotliví její příslušníci *prezentují* svým zjevem a jednáním, zatímco hmotná *prezentace*, např. architekturou či Uměním obecně, je věcí a povinností jejich organizovaného celku (řádu, státu).

4. Avšak ani pokusy organizovat různě dezorientované houfce/chumly či vytvářet malé útvary („**bloky**“) z infantilizovaných jedinců nejsou bez významu, neboť přinášejí zkušenost *jednání* s lidmi, kteří jsou k dispozici, a *práce* s nimi. Vždyť Umění *formování* myslí a lidského materiálu je nezbytným předpokladem každého mocenského nároku ve společnosti.

4b. Z takového života se pochopitelně vytrácejí i jinak v každodennosti vzácné okamžiky bezprostřednosti, přirozenosti, tedy „plnosti života“ ve smyslu „přírody“, v nichž docházejí naplnění naše pudy, vášně a pocity/nálady a které opěvují/kultivují mnozí básníci a cení/pěstí jistí novopohané. Odlišnosti a vlastní pravdy těchto dvou pojetí lidského bytí vynikajícím způsobem zpracovává český film **Údolí včel** v postavách českého vladyky Ondřeje a německého řádového rytíře Armina.

5. Tzn. jeho stavění na *Já* očištěném od nánosů „moderního světa“ („...jsem celý zahlcený školou, výchovou...“, zpívá kdesi na albu Te Deum písničkář **Tomáš Hamet**); odtud také formule „naše vnitřní říše“.

6. O podobách výcviku, jakož i o nutném (či jen možném) logistickém, bezpečnostním a právním zajištění těchto jedinců (koncept „**odpor bez vůdce**“), popř. skupin (výkonné „trojky“) a jejich akcí, dnes existuje četná specializovaná literatura a weby, i proto považujeme za zbytečné je tu jakkoli rozvést.

6b. Tento Čin může mít velmi odlišné podoby (rozhodně by byl omyl vidět v něm jen přímé – tedy fyzické, byť jakkoli **legitimní násilí!**): od kybernetického útoku na malou lichvářskou firmu, *kampaň* proti agentuře, která zprostředkovává „pracovní síly“ z Třetího světa přes vyřazení agilního kolaboranta různou formou nátlaku, zastání se slabších a bezbranných před bezohledností, ba agresivitou méněcenných až třeba po odstranění reklam nadnárodních firem v otevřené krajině, kde nejbezskrupulentněji okupují veřejný prostor či dokonce znemožnění pronájmu obchodního prostoru obecně nežádoucím záměru (herna) či subjektu: třeba tím, že si jej pronajmeme sami!

Sociologické minimum: Poznámka k „nenápadnému vzdoru“

Toto jednání lze totiž dobře vymezit dvěma již zavedenými koncepty:

1. „Dobrovolná skromnost“, což je: *kontrolovaná* (u přirozeně asketického typu až *minimální*) spotřeba, *výběrová* náročnost, nehromadění *věcí*, nízká dynamika spotřeby (tzn. „méně nakupovat, méně vyhazovat“), „luxus“ jiné než hmotně spotřební povahy...

2. „Etický konzument“, což znamená: převzetí osobní *odpovědnosti* za to, kde a od koho nakupujeme, z čehož plyne *povinnost* přemýšlet o tom, co se skrývá za naší spotřebou, kdo, kde, jak a proč námi spotřebovávané statky vyrábí/připravuje (nemusí jít jen o hmotnou spotřebu!), prodává, zda zboží zbytečně necestuje přes půlku planety apod.

Přinejmenším to vše vede k důkladnému prozření, jak dalece jsme každý odevzdáni do neviditelných rukou žárlivého Boha trhu s jeho diktáty, rozmary, sobectvím a pokrytectvím...